

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: Agenzia delle Entrate

Žalovaný: Marco Identi

Výrok

Unijní právo, zejména čl. 4 odst. 3 SEU a články 2 a 22 šesté směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně, jakož i pravidla v oblasti státních podpor, musí být vykládáno v tom smyslu, že nebrání tomu, aby dluhy na dani z přidané hodnoty byly prohlášeny za nevymahatelné na základě takové vnitrostátní právní úpravy, jako je úprava dotčená ve věci v původním řízení, stanovící postup oddlužení, v rámci kterého může soud za určitých podmínek prohlásit dluhy fyzické osoby, které nebyly uhrazeny při skončení úpádkového řízení vedeného vůči této osobě, za nevymahatelné.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 406, 7.12.2015.

Rozsudek Soudního dvora (druhého senátu) ze dne 15. března 2017 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Nejvyššího správního soudu – Česká republika) – Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie v. Salah Al Chodor, Ajlin Al Chodor, Ajvar Al Chodor

(Věc C-528/15) ⁽¹⁾

„Řízení o předběžné otázce — Kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu — Nařízení (EU) č. 604/2013 (Dublin III) — Článek 28 odst. 2 — Zajištění za účelem přemístění — Článek 2 písm. n) — Vážné nebezpečí útěku — Objektivní kritéria — Chybějící zákonná definice“

(2017/C 151/11)

Jednací jazyk: čeština

Předkládající soud

Nejvyšší správní soud

Účastníci původního řízení

Stěžovatelka: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie

Další účastníci řízení: Salah Al Chodor, Ajlin Al Chodor, Ajvar Al Chodor

Výrok

Článek 2 písm. n) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, ve spojení s jeho čl. 28 odst. 2, musí být vykládány v tom smyslu, že členskými státy ukládají povinnost stanovit obecně závazným právním předpisem objektivní kritéria, na nichž se zakládají důvody, pro které je možné se domnívat, že žadatel o mezinárodní ochranu, s nímž je vedeno řízení o přemístění, může uprchnout. Absence takového právního předpisu má za následek neaplikovatelnost čl. 28 odst. 2 tohoto nařízení.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 16, 18.1.2016.